

Самата тя, неопитна и непрактична, трябваше да се бори с глутни - цата вълци, които я лишиха от покрив по силата на някакъв втори договор, съставен при неустойка между първите предприемачи и собствениците. Сама, казвам, трябваше да се бори, защото Мишо по това време беше големичък и можеше да води борбата, но изглежда рано е разбрал силата на хищническите челюсти на алчните предприемачи и концентриран в себе си, остави борбата да води майка му. Руси Генев, вторият съпруг на Веса Генева, икономист по образование, също не се зае да оправи това кълбо от сплетени конци. И така, безсилно да се бори сама при неравни сили, отказа се и самата тя и трябваше цялото семейство да се примири отново с положението на бездомници.

Последното жилище, което заемаха на улица Гогол /Тракия/ и Иван Асен II им се оказа тясно. Нямаше за Мишо стая. Оказа се такава у съседите Иван Шофелинов и той, Мишо, стъпил вече материално на крака, нае там една стая. Врата във врата им бяха апартаментите, затова той постоянно биваше у майкини си - хранеше се, къпеше се и пр., като само за работа и за спане обитаваше квартирата. Той има - ше и възможност да се храни по най - изисканите ресторанти. Веднаж тя ми каза, че Мишо обичал нейните гостби и се стараеше да му угоди. Но тя беше болна жена по това време и това обеди - обременяване ѝ бе свръх силите. Тя просто боготвореше сина си и жертваше всичко за него. За да га освободи и от грижата за прането, тя, въпреки забраната на лекарите да извършва тежка физическа работа, го переше и гладеше. Всичко това беше един плюс към обременяването ѝ и претоварваше сърдечната дейност. А тя страдеше от ангина пекторис, болест на сърцето, която изисква строг режим. Освен това неговите неудачни женитби я също имъчваха и тя не можеше да понесе това напрежение и една сутрин на 12. декември. 1952 год. я намират изстинала в леглото.

Последния ден, преди края на нейния живот дойде у нас да се видим. Ние живеехме на бул. "Ленин" - 29 - много близо до тях. По едно време тя се почувствува зле. Взема едно хапче нитроглицерин и си полегна на дивана, докато мине кризата. Видях пръстите на ръцете и устните ѝ посиняли, а погледът ѝ се беше особено изменил. Въпреки настояванията ми да остане по - дълга да си почине добре, нея я обхвана едно безпокойство и не остана. Сутринта на другия ден ме догони тежката вест за нейния край на живота.

Тя много силно преживяваше неблагоприятните критики в първо време върху романа "Тютюн". И на обсъждането на романа в Писателския съюз, тя не пожела да присъства. Знаех навреме, че Димитър Димов пише романа "Тютюн" от нея, знаех за ценната помощ, която баща му му оказвал с разказите си за тая тютюнджийска класа, знаех в какви дълги беседи е прекарвал вечерите в семейството на тая тема и пр.,